

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 15C/25/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7909213449
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Obermanová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2013:7909213449.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Vierou Obermanovou v právnej veci žalobcu: D. C. - D. P. L. U. Č. X, B., I.G.: XXXXXXXX, zast. JUDr. Františkom Kočkom, advokátom v Košiciach, Stropkovská 48, proti žalovanej: L. F. L. - F. P. L. U. L..D..Š. XXX, P.G., I.: XXXXXXXX, S. W. B., J. F. B., Š. XX, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

Konanie v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu a zabezpečiť odstránenie označených inzerátov z databázy RaallTrans z a s t a v u j e.

V prevyšujúcom rozsahu žalobu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradíť žalovanej na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Heleny Knopovej, advokátky v Košiciach, trovy konania vo výške 1.485,92 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa domáhal podanou žalobou, aby súd žalovanej uložil povinnosť zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu, spočívajúcich v zásahoch do jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a mena a do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť odstránenie inzerátov z databázy RaallTrans zo dňa 27.8.2009, ktoré bližšie označil. Zároveň sa domáhal, aby žalovanej súd uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi za zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti, spočívajúce v zásahu do jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a mena tým spôsobom, aby zabezpečila zverejnenie oznámenia po dobu 60 dní na internetovej stránke

15C/25/2010

<<http://Raall.cz>> a zverejnenie oznámenia v 4 číslach mesačníka magazínu Dopravné noviny Transport a logistika, tiež doručenie oznámenia formou doporučeného listu žalobcovi, pričom znenie ospravedlnenia žalovanej bližšie uviedol, za zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti, spôsobené zadaním a zverejnením inzerátov prostredníctvom špedičnej databázy RaallTrans z 3.8.2009, 10.8.2009, 15.8.2009 a z 27.8.2009, ktoré bližšie špecifikoval. Zároveň sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000.- €, ako aj náhradu trov konania.

Žalobu odôvodnil žalobca tým, že na požiadanie objednávateľa, ktorým bol CH.P. Ivanovich I.R. z Ukrajiny, žalobca zadal žalovanej vykonanie prepravy s miestom nakládky v talianskych mestách San Pietro di Cassale a Lecco a s miestom vykládky v Ivano-Frankovsku na Ukrajine s tým, že žalobca sprostredkoval vykonanie tejto prepravy medzi objednávateľom a žalovanou. Poukázal na to, že časť objednanej prepravy vykonáva žalovaná bez prepravného povolenia v medzinárodnej cestnej preprave,

po naložení tovaru konala v rozpore s pokynmi na vykonanie prepravy, keď nevykonala jeho preclenie v talianskom meste Trento, ale namiesto toho chcela zrejme tovar precliť v Čiernej nad Tisou, čo sa jej nepodarilo a z toho dôvodu sa musela naložená súprava vrátiť späť z Čiernej nad Tisou do Trenta, čím žalovaná nesplnila svoje povinnosti pri vývoze tovaru z Talianska na Ukrajinu, zavinila zbytočné vykonanie prepravy rovnakého tovaru z Čiernej nad Tisou do Trenta v Taliansku a späť na Ukrajinu, pričom nedodržala ani termíny nakládky a vykládky. Žalovaná tým postupovala pri vykonaní prepravy prinajmenšom neštandardným spôsobom a vykonaním ďalšej prepravy spôsobila vznik ďalších nákladov. Žalobca tvrdil, že objednaná preprava mala byť vykonaná na účet objednávateľa, avšak žalovaná požadovala úhradu prepravy zo Sant Petra di Cassale a Lecca do Ivano-Frankovska od žalobcu, navyše sa domáhala zaplatenia prepravy za trasu Čierna nad Tisou cez Trento do mesta Ivano-Frankovska, hoci vykonanie tejto ďalšej prepravy nesúviselo so žiadnou ďalšou nakládkou.

Pokiaľ ide o zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, tvrdil, že 3.8.2009 prostredníctvom špedičnej databázy RaallTrans bol prijatý a na internete zverejnený inzerát č. 1771617 v znení: „ R. Leinstein - Reiner.....pod vod..... neplatic+ sľuby - SUD-nespolupr“, citoval znenie všetkých inzerátov označených v petite žaloby, ktoré žalovaná uverejnila aj napriek výzve právneho zástupcu žalobcu zo 4.8.2009, aby sa zdržala zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, ktorého sa dopustila zadaním a zverejnením inzerátov z 3.8.2009, na výzvu žalovaná nereagovala a namiesto toho zadala do databázy RaallTrans ďalšie inzeráty zasahujúce do práva na ochranu osobnosti žalobcu, aj po opätovnej výzve na zdržanie sa zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu od jeho právneho zástupcu z 8.9.2009, čo potvrdil prevádzkovateľ systému RaallTrans. Zadaním a zverejnením vyššie uvedených inzerátov žalovaná neoprávnene zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu, keďže obsah každého predmetného inzerátu je sugestívny, bez reálneho základu. Žalobca nebol povinný zaplatiť žalovanej cenu prepravy, ktorej vykonanie si objednala iná osoba a ktorú žalobca iba sprostredkoval, preto nie je povinný znášať náklady na prepravu zbytočne vykonanej, ktorú zavinila svojim konaním žalovaná, teda nedopustil sa žiadneho podvodu. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie v inzerátoch, že nespoupracuje, vyhovára sa a naťahuje čas. Skutočnosť, že v dôsledku konania žalovanej bola dôstojnosť žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti znížená v značnej miere a že mu vznikla závažná ujma, odôvodňoval žalobca tým, že zverejnenie predmetných inzerátov spôsobilo pokles dopytu po službách poskytovaných žalobcom a prepravu, ktoré boli objednané v čase pred zverejnením

15C/25/2010

predmetných inzerátov, boli po ich zverejnení zrušené, v dôsledku čoho žalobca sa dostal do finančnej tiesne, keď nebol schopný splácať leasingové splátky, ani výdavky na pohonné hmoty v lehotách splatnosti, preto mu hrozili majetkové sankcie. Účelom inzerátov podľa žalobcu malo byť vyvolanie predstavy o jeho platobnej neschopnosti a neserióznosti, nakoľko prepravcov, o ktorých je zverejnený inzerát s obdobným obsahom, ako zadala žalovaná, považujú užívateľia špedičnej databanky za nedôveryhodného obchodného partnera a odmietajú s ním spolupracovať tým žalovaná prakticky znemožnila žalobcovi vykonávanie jeho podnikateľskej činnosti v oblasti nákladnej cestnej dopravy.

V písomnom vyjadrení k žalobe žalovaná uviedla, že na základe objednávky zo dňa 25.5.2009 bola uskutočnená preprava tovaru z Talianska na Slovensko a následne na Ukrajinu - Ivano-Frankovsk, služby vyfakturovala faktúrami č. 163/2009 a č. 166/2009 spolu v sume 4.650.- €, ktoré napriek výzvam žalobca neuhradil, az toho dôvodu bolo v databáze dopravcov a špeditérov Raall oznámené, že žalobca neuhradil svoje pohľadávky vo výške 4.650.- €, splatné 24.6.2009. Databáza slúži k sprostredkovaniu a uľahčeniu práce pri zadávaní preprav a tiež poskytuje informácie o jednotlivých firmách, ktoré si nesplnili svoje povinnosti. Žalobcu viackrát vyzývala na uhradenie faktúr a dňa 1.12.2009 podala na Okresnom súde Košice II žalobcu o zaplatenie 4.650.- € s prísl. Navrhla pripojiť spis tunajšieho súdu č.k.2C 134/2009 pre posúdenie, z akého obchodného vzťahu vznikla predmetná pohľadávka a že tvrdenia žalobcu v žalobe sú nepravdivé a zavádzajúce. Žalobu navrhla zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Ďalším podaním z 9.4.2010 predložila súdu inzercie z globálnej databázy RaallTrans zo dňa 1.4. a 6.4.2010, z ktorých vyplýva, že minimálne 80 % inzerátov obsahom zodpovedá ňou uverejneným oznamom, ktoré sú absolútne bežné a nemôžu spôsobiť nemajetkovú ujmu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, svedkov, obsahom spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 35Cb/60/2010, oboznámením sa s predloženými a vyžiadanými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Dňa 21.5.2009 vystavil žalobca pre žalovanú objednávku prepravy č. 210509/023 s dátumom nakládky 21.5.2009, miestom nakládky I- San Pietro di Cassale, Lecco pre príjemcu na Ukrajine - Ivano-Frankovsku, v ktorej je uvedený dátum vykládky: čím skôr, cena prepravy 2.300.- €. V pokynoch je uvedené: CMR z IT/ prechod Čierna nad Tisou - Užhorod, prepravné dokumenty vybaviť!!!!, platba po dodaní potvrdených dokumentov do 21 - 30 dní na účet prevodom. Dňa 25.5.2009 žalobca opätovne vystavil pre žalovanú objednávku prepravy č. 210509/023 s rovnakým miestom nakládky, príjemcom, s dátumom vykládky čím skôr a rovnakým pokynom, ako v objednávke z 21.5.2009. Žalovaná faktúrou č. 163/2009 fakturovala žalobcovi dohodnutú sumu 2.450.- € za prepravu kamiónom TV 661BF a TV 787YD podľa objednávky č. 210509/023 a faktúrou č. 166/2009 vyúčtovala žalobcovi prepravu kamiónom s miestom nakládky I - San Pietro di Cassale, Lecco 26.5.2009 z Čiernej nad Tisou a miestom vykládky 30.5.2009 I - Trento - tovar k zacl. + UA - Ivano-Frankovsk vo výške dohodnutej ceny za transport 2.200.- €, so splatnosťou 24.6.2009 u oboch faktúr. Listom zo 7.9.2009 žalobca oznámil žalovanej, že započítava vzájomne splatné peňažné pohľadávky, a to pohľadávku žalovanej na zaplatenie prepravného vo výške 2.450.- €, ktorú vyúčtovala fa č. 163/2009 a jeho pohľadávky za obdobie od 3.8.2009 do 7.9.2009 vo výške 2.999,85 €, ktorou žalovanej vyúčtoval ušlý zisk, lebo uvedené pohľadávky podľa neho zanikli započítaním do výšky, v ktorej sa vzájomne kryjú, teda do

15C/25/2010

výšky 2.450.- €, kedy sa stretli. Rovnako 7.9.2009 vrátil žalobca žalovanej fa č. 166/2009 z 3.6.2009 z dôvodu, že k faktúre neboli doložené medzinárodné nákladné listy CMR a ďalšie doklady, potvrdzujúce jej vykonanie. Zároveň uviedol, že vykonanie prepravy zavinila žalovaná v súvislosti s inou prepravou, vyúčtovanou fa. č. 163/2009 z 3.6.2009, porušením povinnosti pri vývoze z Talianska na Ukrajinu.

Žalobca pred súdom zotrval na tom, že predmetnú prepravu iba sprostredkoval, že vykonanie prepravy, ktorej cenu vyúčtovala fa. č. 166/09, zavinila žalovaná. Pokiaľ ide o záväzok vyplývajúci z fa. č. 163/09, ten zanikol započítaním. Tvrdil, že žalovanej dal pokyn, aby tovar bol preclený v talianskom meste Trento, žalovaná však aj napriek tomu vydala pokyn, aby bol tovar preclený v Čiernej nad Tisou, čo nebolo možné. Ťahač s návesom podľa neho nikdy nemal opustiť územie Talianska bez preclenia a za to, aby vo vozidle pri preprave boli všetky doklady, potrebné na preclenie a na prechod cez štátne hranice, zodpovedá vždy dopravca, t.j. v tomto prípade žalovaná. Objednávateľom prepravy z Talianska na Ukrajinu bol prostredníctvom internetu zahraničný partner p. Ivanovich z Ukrajiny, na základe jeho objednávky manželka žalobcu V. C., ktorá priamo vykonáva v jeho firme špedíciu, zadala ponuku na vykonanie tejto prepravy na základe programu RaalTrans, na ktorú reagovala žalovaná a následne e-mailom spolu s manželkou žalobcu jednali. Preprava prebehla a žalovaná sa domnievala, že žalobca obdržal za túto prepravu peniaze od objednávateľa z Ukrajiny, čo sa ale nestalo. Žalobcovi mal zaplatiť za vykonanie prepravy objednávateľ, avšak nastal problém kvôli dvom prepravám a komplikáciám pre zaclenie. Tovar v čase opustenia územia Talianska sa mal zacliť, čo zabezpečuje podľa žalobcu prepravca, t.j. žalovaná. Žalovaná však tovar nepreclila v Taliansku, ani v Čiernej nad Tisou, odkiaľ viedla trasa, lebo sa to nedalo, preto sa musela nakládky vrátiť z Čiernej nad Tisou späť do Talianska, kde už žalovaná dala tovar zacliť a následne bol odvezený až do miesta vykládky na Ukrajinu. Tvrdil, že so žalovanou sa dohodli na platení prepravy tak, že prvú prepravu zaplatí žalovanej on a za druhú prepravu sa dohodnú, ale žalovaná zverejnila na programe RaalTrans, že je podvodník a neplatič (čo sa dozvedel od iného klienta), napriek výzve jeho právneho zástupcu, aby stopla inzeráty, lebo poškodzujú meno jeho firmy, žalovaná tak nepostupovala a tým mu znemožnila vykonávať túto činnosť, nemal finančné prostriedky, ktorými by splnil svoje záväzky, aj voči žalovanej a zverejnením inzerátom mu vznikli obrovské finančné komplikácie. Nezaplatil predmetnú prepravu žalovanej na základe zverejnenia týchto inzerátov. Poukázal na to, že na špedičnej databáze RaalTrans je aj veľa podvodníkov, že žalovaná mu znemožnila, aby bol platby schopným, pretože prestal vykonávať túto činnosť, klesol mu príjem, nemohol platiť leasing vozidla, zobrali mu nákladné vozidlo a tým mu vznikla ďalšia škoda. Objednávateľ z Ukrajiny mu neuhradil poskytnutú prepravu napriek výzve doporučeným listom a nakoľko sa preprava nevykonala tak, ako mala, prestali s ním komunikovať. Uverejnenými inzerátmi bol očiernený na internete a odvtedy firmy, ktoré s nimi spolupracovali, odmietli s nimi spolupracovať.

Na výzvu súdu oznámila kontaktná databanka RaalTrans v Českej republike ohľadom predmetných inzerátov, že každý užívateľ databanky RaalTrans má možnosť zadávať a prehliadať ponuky preprav, voľných vozidiel a inzercie a dáta sú dostupné iba pre vlastníkov uvedeného programu. Žalovaná

pomocou svojho programu zadala inzeráty, označené žalobcom, pričom inzerát zanikne buď zmazaním zadávateľom alebo po uplynutí 90 dní. Aj firma žalobcu pomocou svojho programu zadala inzeráty v auguste 2009 s označením " F. - L. - P. P. D.I. z dôvodu 3. subjektu - overte si". Inzercia je

15C/25/2010

vkladaná užívateľom v programe RallTrans a nie je možné využívať slová obsiahnuté v zozname nepovolených slov, ktorý je súčasťou programu, medzi ne patria mimo iného: „neplatič, podvod, dlh“ a desiatky ďalších. Inzeráty s týmito slovami sa nezobrazujú. Inzercia programu RaalTrans slúži firmám, ktoré rôznymi spôsobmi si vymieňajú svoje skúsenosti. Predložili súdu aj uvedených 8 inzerátov žalovanej s označením: R.Leinstein - Reiner sľuby+ SUD, p-o-z-o-r , nep-l-a-t-i-c, úhrada nikde, výhovorky.

Svedkyňa V. C. - zamestnankyňa a zároveň manželka žalobcu pred súdom vypovedala, že v rámci svojho pracovného zaradenia realizovala špedíciu, aj predmetnú prepravu tovaru, kedy jednala so zástupcom žalovanej A. L., že prostredníctvom systému RaalTrans žiadala ukrajinská spoločnosť o prepravu tovaru z Talianska a keďže v tom čase sa v Taliansku nachádzalo vozidlo žalovanej ako dopravcu, ktorá zároveň aj akceptovala objednávku, realizovala sa preprava tovaru prostredníctvom žalovanej. Tvrdila, že vodiča žalovanej T. F., J. A. L. oboznámila s tým, že tovar je nutné preclíť už v meste Trento v Taliansku, že nie je možné preclíť tovar na hranici inde, ako v Taliansku, lebo ide o treťoštátnu prepravu, kedy je tovar nutné zaclievať v krajine nakládky v zmysle medzinárodného dohovoru a colných predpisov, ktoré každý dopravca pozná, preto podľa nej žalovaná vedela, že tento tovar je potrebné zaclíť v Trente. Svedkyňa trvala na tom, že telefonickým kontaktom žalovaná vedela, že má tovar zaclíť v Trente a pokiaľ bolo v objednávke uvedené prechod Čierna nad Tisou, tak len z dôvodu, že bežne to uvádzajú dopravcom, pretože jazdia smerom na Užhorod cez Čiernu nad Tisou. Ak by tovar mali zaclievať v Čiernej nad Tisou, bolo by to uvedené v objednávke, ale nemala to dôvod v danom prípade uvádzať, lebo to tak nebolo. Poprela, aby dala niekedy pokyn žalovanej vykonať preclenie tovaru v Čiernej nad Tisou. Vodič žalovanej Juraj Vago sa pokúšal o preclenie tovaru priamo v Čiernej nad Tisou, čo mu však umožnené nebolo, lebo je to možné realizovať len v mieste nakládky, prípadne i v Čiernej nad Tisou, avšak len v prípade, ak by pre dopravcu bolo v Taliansku vydané originálne splnomocnenie na preclenie tovaru, ktoré však dopravca k dispozícii nemal. Tvrdila, že prvú objednávku vystavila 21.5.2009, kde uviedla pokyn: CMR IT/prechod Čierna nad Tisou - Užhorod a prepravné dokumenty vybaviť!!! s tým zámerom, že na Ukrajinu sa bežne chodí smerom na Čiernu nad Tisou a len v prípade, ak by mala žalovaná originál splnomocnenia z Talianska a zloženú finančnú zábezpeku, mohla by zaclíť tovar v Čiernej nad Tisou. Pokyn v objednávke „Prepravné dokumenty vybaviť!!!“ mal znamenať, že doklady pre preclenie majú byť vybavené už v Taliansku. Nakoľko sa mal dopravca vyhrázať, že tovar v Čiernej nad Tisou vyloží a dodanie tovaru urgoval i zmluvný partner žalobcu z Ukrajiny, pod tlakom týchto okolností, kedy sa žalovaná dožadovala stojného za víkend, poslala svedkyňa druhú objednávku, ktorej jediným účelom bola nutnosť vykonania opätovnej prepravy z Čiernej nad Tisou do Trenta, kde sa mal tovar zaclíť a následne realizovať prepravu z Trenta na Ukrajinu, k čomu následne aj došlo. Žalovaná podľa svedkyne porušila medzinárodný dohovor CMR tým, že tovar nepreclila v Taliansku, preto sa nedodal včas na Ukrajinu, za čo podľa nej zodpovedá dopravca, lebo žalobca to len sprostredkoval, že žalovaná to účtovala žalobcovi, ako to aj bolo dohodnuté, žalobca ďalej posunul tovar na Ukrajinu, avšak doposiaľ nedostal peniaze z Ukrajiny a musel ich vymáhať. Chybou žalovanej bolo to, že pri nakládke nemala povolenie, ale až po naložení tovaru a po opustení Talianska. Ak nemala žalovaná povolenie, tak priamo od miesta nakládky mala mať originál splnomocnenia, ktoré malo byť nahlásené v Čiernej nad Tisou na colnom úrade so zloženou zábezpeku, aby sa tovar mohol zaclíť na slovenskom území. Ak by takého splnomocnenie plus zábezpeku žalovaná mala, alebo s ňou

15C/25/2010

disponovala, vtedy by sa tovar dal zaclíť na Slovensku v Čiernej nad Tisou. Na preukázanie vplyvu zverejnených inzerátov na podnikanie žalobcu svedkyňa C. uviedla, že nevie predložiť k tomu listinné dôkazy, pretože stalo sa to buď telefonicky alebo jednoducho prestali dopravcovia s nimi komunikovať. Spoločnosť Eger- logistika, pre ktorú mali realizovať prepravu, v dôsledku zverejnenia predmetných inzerátov mala o žalobcovi pochybnosti a od prepravy odstúpila. Tvrdila, že zverejnené inzeráty narušili rodinný život žalobcu, pretože museli čeliť nepríjemným telefonátom pri podnikaní a mali doma kvôli tomu so žalobcom hádky.

Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že od r.2000 podniká a vykonáva aj medzinárodnú nákladnú dopravu, že firma žalobcu si objednala u nej prepravu tovaru z Talianska na Ukrajinu, ktorú zrealizovali podľa objednávky žalobcu, v ktorej boli presne zadané pokyny, kde je prechod a kde sa majú vybaviť prepravné dokumenty, čo aj telefonicky oznámila jej synovi - A. L., ktorý ako hlavný špediér realizoval túto prepravu pani C., že s tovarom prišli na Slovensko a potom sa preprava realizovala späť do Talianska, pretože tovar nebol zaclený na pokyn p. C. v Taliansku (telefonicky, aj objednávkou), ale tovar sa mal zaclíť v Čiernej nad Tisou. Pani Leinsteinová bola aj osobne vo firme žalovanej, kde sa dojednávali podmienky, aj cena prepravy, ktorú mal platiť žalobca, lebo on bol pre žalovanú objednávateľom prepravy a nie príjemca tovaru z Ukrajiny. Prechod v Čiernej nad Tisou nie je a pokiaľ to bolo uvedené v objednávke, tak jasne pre žalovanú zadala U. C. pokyn, že tam je potrebné vybaviť prepravné dokumenty o zaclení tovaru. Prepravca si nemôže sám vybrať miesto zaclenia, miesto zaclenia nevyplýva zo žiadneho predpisu, ale záleží od pokynu objednávateľa (aj keď zvyčajne sa má tovar zaclíť v štáte, z územia ktorého pochádza tovar) a v danom prípade bol konkrétny pokyn, že v Čiernej nad Tisou a nie v Taliansku sa má zaclíť tovar a podľa toho pokynu objednávateľa žalovaná aj postupovala. Podľa nej bol chybný pokyn zo strany žalobcu ako objednávateľa, že prepravné dokumenty sa majú vybaviť v Čiernej nad Tisou, inak by dopravca do Čiernej nad Tisou vôbec nešiel, lebo tam nie je prechod a túto cestu vykonal zbytočne. Považovala za nepravdivé tvrdenie žalobcu, že časť prepravy vykonala bez prepravného povolenia, lebo jednorazové prepravné povolenie zo dňa 22.5.2009 mala a na základe tohto povolenia mohli vstúpiť na územie Ukrajiny. Podľa prvej objednávky bola platba za prepravu dohodnutá telefonicky s p. C. v sume 2.300.- € a podľa dohody a objednávky aj vyfakturovala cenu prepravy žalobcovi, ktorú ale žalobca v lehote splatnosti neuhradil. Aj keď p. Leinsteinová zaslala žalovanej doklad s ospravedlnením, že neskôr uhradí faktúry za prepravu, ani po urgencii žalovanej, keď stále mali výhovorky, aby počkala žalovaná, k realizácii platby doposiaľ nedošlo. Inzeráty uverejnené v databáze RaalTrans zadával Š. A.Á. L. na pokyn žalovanej z dôvodu, že firma žalobcu si objednala prepravu, ale záväzok zaplatiť cenu prepravy si neplnila. Do inzerátu nezadala nič, čo by nebolo pravdivé, keď žalobca neuhradil cenu za prepravu, aby sa vyvarovali ostatní dopravcovia spolupráce so žalobcom, pričom v databáze RaalTrans sú zadávané dopravcami inzeráty s úmyslom varovať iné firmy pred neplatičmi, ktoré po určitej lehote vymazujú z databázy, pretože databáza sa dopĺňa o ďalšie inzeráty. K tvrdeniu žalobcu, že po uverejnení predmetných inzerátov odmietali s ním spolupracovať užívatelia špedičnej databázy, žalovaná uviedla, že už pred vykonaním predmetnej prepravy v osobnom rozhovore sa žalobca a jeho manželka sťažovali, že je ťažké začať podnikáť, že si vzali kamión cez leasingovú spoločnosť za účelom realizácie prepráv a už vtedy nemali vyťaženie toho kamióna.

15C/25/2010

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukazoval v konaní na to, že v zmysle § 24 písm. b/ zák. č. 168/96 Z.z. je dopravca povinný mať doklady potrebné na prejazd cez štátnu hranicu už pri začatí vykonávania prepravy vo vozidle. Žalovaná na to reagovala tým, že povolenie v čase prejazdu vozidla cez štátnu hranicu (v čase preclenia) tovaru už mala, inak by nemohla zrealizovať prepravu na Ukrajinu, že tovar podľa faktúry bol naložený 21.5.2009 v Taliansku, minimálne 2 dni trvala preprava na Slovensko a 22.5.2009, t.j. nasledujúci deň bolo už vydané povolenie, ktoré je potrebné v čase preclenia tovaru. Pani C. mylne na objednávku uviedla, že tovar sa má zaclíť v Čiernej nad Tisou a žalovaná ako prepravca nemôže svojvoľne ísť na colný úrad, ktorý si sama vyberie, ale riadi sa pokynmi objednávateľa.

Z výsluchu svedka F. B. pred dožiadaným súdom v Galante vyplynulo, že svedok nepoužíva špedičnú databázu RaalTrans, ale považoval za prirodzené, že informácie uvedené v špedičných databázach majú podstatný vplyv na prevzatie vykonania prepravy od konkrétneho obchodného partnera. V čase vstupu do obchodného vzťahu so žalobcom nemal vedomosť o zverejnených inzerátoch a nikto ho ani nekontaktoval ohľadom dôveryhodnosti a platobnej schopnosti žalobcu. Svedok vyjadril názor, že dobrá povesť žalobcu v dôsledku zverejnenia predmetných inzerátov určite utrpela, aj keď nie u neho, ani v jeho okolí u iných podnikateľov.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 35Cb/60/2010 súd zistil, že ako svedok bol vypočutý vodič žalovanej T. F., ktorý na pojednávaní 27.4.2001 uviedol, že pracoval pre žalovanú v

období od 2 - 9/2009 ako vodič, že v danom prípade naložil tovar v Taliansku a na základe pokynu svojho zamestnávateľa - žalovanej, prešiel s tovarom do Čiernej nad Tisou, kde sa mal tovar preclíť, k čomu však pre neexistenciu splnomocnenia na začlenie tovaru nedošlo, preto opätovne na telefonický pokyn zamestnávateľa sa s vozidlom a tovarom vrátil do Talianska do miesta nakládky, kde sa tovar preclil a opakovane zrealizoval trasu z Talianska na Ukrajinu.

Tvrdenie tohto svedka potvrdil aj svedok A. L., ktorý osobne dojednával za žalobcu P. V. C. prepravu tovaru z Talianska na Ukrajinu, pričom na základe telefonického pokynu V. C. oboznámil vodiča T. F., že preclenie sa nevykoná v Taliansku, ale v Čiernej nad Tisou. Potvrdil, že na základe vlastných skúseností v prípade prepravy tovaru na Ukrajinu bolo preclenie nutné vykonať v mieste nakládky, avšak vzhľadom na spomenutý U. V. C. pri tejto preprave sa takto nepostupovalo.

Telefonicky s p. C. dohodli v danom prípade miesto nakládky v Taliansku, miesto vykládky na Ukrajine a telefonicky dohodli vyclenie v Čiernej nad Tisou. Upozornil pritom U.. C. dopredu, že povolenie pri nakládke nemajú, že ho bude mať až na Slovensku, napriek tomu si objednala u žalovanej prepravu a dohodli sa na zapltení ceny prepravy žalobcom. Na pohyb po štátoch EÚ sa nevyžaduje povolenie, ale na vstup na Ukrajinu áno, o čom U.. C. vedela a súhlasila s tým, že povolenie bude až pri začlení tovaru v Čiernej nad Tisou. Ak v objednávke uviedla prechod Čierna nad Tisou, a tam žiaden prechod nie je, len colnica, pričom svedkovi telefonicky zadala pokyn, že má ísť do Čiernej nad Tisou a tam začlíť tovar, že nebude problém, keď príde bez povolenia, tak on zadal pokyn vodičovi T. F. a odovzdal mu až na hraničnom prechode v Slovenskom Novom Meste povolenie od Krajského úradu dopravy v Prešove, vodič s tým povolením šiel na

15C/25/2010

začlenie do Čiernej nad Tisou, tam na colnom úrade odmietli tovar začlíť, aj keď p. C. telefonicky svedka uzrozumela s tým, že je to vybavené, že začlia tovar v Čiernej nad Tisou na colnici. Keď to nebolo možné, p. C. svedkovi oznámila, že zaplatí prepravu s tým istým tovarom naspäť do Talianska a vložení na Ukrajine. Písomne to ale nepotvrdila. Svedok trval na tom, že p. C. mu telefonicky zadala pokyn ako špediérka žalobcu, že má začlíť tovar v Čiernej nad Tisou, preto on nemohol ísť nikde inde, lebo inak by porušil dohodu o mieste začlenia a z prepravy by mal 50 % dole. Podľa telefonickej dohody mu to stačilo, že tovar sa má preclíť v Čiernej nad Tisou a nepovažoval za nutné telefonicky to upresňovať, ak v objednávke bolo uvedené Prechod Čierna nad Tisou. U. C. po tom, keď vodičovi v Čiernej nad Tisou na colnici odmietli začlíť tovar, oznámila svedkovi, že poplietol to zákazník z Ukrajiny, ale je ochotný zaplatiť prepravu naspäť do Talianska na začlenie tovaru a dovoz na Ukrajinu a na to vyhotovila aj druhú objednávku s tým, že zaplatí žalobca cestu z Čiernej nad Tisou do Talianska a späť. Po vykonaní prepravy pani C. bola na firme žalovanej v Trebišove a uviedla, že nie je problém s celou cenou prepravy, že Ukrajinci platia, preto jej žalovaná verila a nezobrali od nej ani zálohu, vozidlo žalovanej vykonalo prepravu tovaru až na Ukrajinu, následne vyfakturovali cenu prepravy, čakali však viac mesiacov na platbu, preto svedok využil databázu RaalTrans, ktorá je pomocná pre dopravcov a osobne zadal inzeráty, pričom vychádzal zo znenia tisíce iných inzerátov, ktoré sú tam zverejnené, každá s rovnakým slovom - pozor, podvod, ktoré nepovažuje za závažné, nakoľko ak sa žalobca na papieri zaviazal, že zaplatí cenu prepravy a nezaplatil, tak to považuje svedok za podvod, pretože žalobca podľa neho šiel do prepravy s tým, že podvedie žalovanú od začiatku a že nezaplatí vôbec za prepravu. Zo skúsenosti má svedok vedomosť, aj keď niektorí dopravcovia písomne oznámia dôvody, prečo neplatia za prepravu, tak aj tak to nezaplatia, čo sa stalo aj v prípade žalobcu. Inzerátmi iba chránil iných dopravcov, aby nenaleteli žalobcovi tak, ako žalovaná. Na tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že dopravca je povinný mať vo vozidle doklady potrebné na prejazd vozidla cez štátnu hranicu, argumentoval svedok tým, že štátne hranice v EÚ nie sú, t.j. hraničné prechody, až hraničný prechod Užhorod, ktorý je mimo EÚ, preto povolenie vodič nemusel mať k dispozícii, keď opúšťal Taliansko. Prepravu uskutočnila žalovaná podľa dohodnutých podmienok, objednávky a telefonického dohovoru s p. Leinsteinovou, ktorá podľa dohody mala aj zaplatiť prepravu, pretože jej boli predložené medzinárodné nákladné listy (CMR), kde je jasná pečiatka odosielateľa, aj potvrdenie o preclení tovaru na colnici a prechod na Ukrajinu.

Svedkyňa W. L. vypovedala, že v r. 1997- 2010 vykonávala špedíciu, ktorá je založená na dôvere, kde objednávka sa realizuje telefonicky, čo je riziko podnikania, že niekedy podľa nej pomôžu rýchlejšej úhrade inzeráty v databáze RaalTrans, ktoré často upozorňujú na neplatičov. S menom žalobcu ako neplatičom sa v tejto databáze nestretla, ani s ním nespolupracovala, ale žalovaná jej realizovala niekoľko prepráv. Nemala vedomosť o tom, aby s firmou žalobcu odmietli spolupracovať iné firmy kvôli

inzerátom. Svedkyňa sa vyjadrila všeobecne k treťoštátnym prepravám, že firma vyvážajúca tovar si rieši zaclievanie a dopravca len plní úlohu podľa objednávky s miestom určenia zaclenia. Pri vývoze tovaru z Talianska nie je pravidlom, že sa tovar zaclieva v Taliansku, pretože môže sa zaclíť aj na Slovensku, pokiaľ je to dohodnuté s colným úradom, pričom prepravné povolenie musí mať dopravca so sebou až na Ukrajinu. Firma vývozcu určuje miesto zaclenia na konkrétnej colnici alebo môže ponechať odosielateľ zaclenie na dopravcu. Dopravcu vôbec nemusí zaujímať miesto, kde sa tovar zaclí, pretože to určuje odosielateľ a jeho pokyn je uvedený

15C/25/2010

v objednávke, aj pokiaľ ide o prepravu tovaru do tretích krajín na základe CMR (medzinárodný nákladný list). Svedkyňa potvrdila, že na objednávke žalobcu z 21.5.2009 nie je uvedené, kde sa má tovar zaclíť, len určený hraničný prechod Čierna nad Tisou, teda miesto zaclenia si mohli dohodnúť telefonicky a prechod Čierna nad Tisou neznamena, že k zacleniu malo dôjsť k Čiernej nad Tisou. Svedkyňa potvrdila, že dopravcovia postupujú pri zaclení a vyclení tovaru na základe dohody v objednávke. Z tejto objednávky sa logicky podľa pokynu Prechod: Čierna nad Tisou sa dá pochopiť, že colnica v Čiernej nad Tisou, ale chýba tam miesto zaclenia tovaru a celý problém je v tom, že jednoznačne v objednávke malo byť uvedené a dohodnuté, kde sa má tovar zaclíť. Pokiaľ v predmetnej objednávke nebolo uvedené, kto je platcom prepravy, tak jednoznačne je ním ten, kto vydal objednávku.

Súd ako predbežnú otázku v konaní posudzoval, či žalovanej vzniklo alebo nevzniklo vo vzťahu k žalobcovi právo na zaplatenie ceny preprav vyúčtovaných faktúrami č. 163/2009 a 166/2009. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 35Cb/60/2010 zistil, že súd o úhrade predmetných faktúr za vykonanú prepravu tovaru z Talianska na Ukrajinu rozhodol rozsudkom zo dňa 9.9.2013 tak, že žalobcovi (v postavení žalovaného) uložil povinnosť zaplatiť žalovanej (v postavení žalobcu) sumu 2.450.- € s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 25.6.2009 do zaplatenia.

Tunajší súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci o tejto otázke v uvedenom obchodnom spore, a to aj z dôvodu, aby nedošlo k rozdielnemu posúdeniu rovnakých skutkových okolností pri preprave tovaru v rámci dvoch súdnych sporov. Prihliadal aj na vyjadrenia Colného úradu v Košiciach a v Michalovciach k postupu pri preclení tovaru pri preprave medzi Talianskom a Ukrajinou, ktorý upravuje Nariadenie rady č. 2913/1992 (ďalej len Colný kódex), Nariadenie komisie č. 2454/93, zák. č. 199/2004 Z.z. (Colný zákon), zák.č.11/1975 Zb., Dohovor o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR) a Dohovor z 20.5.1978 o spoločnom tranzitnom režime. Colný úrad Košice uviedol, že z hľadiska postupu pri preclení tovaru prevážaného z Talianska na Ukrajinu je tovar spoločenstva (v tomto prípade s pôvodom v Taliansku) prepustený do colného režimu vývoz na colnom úrade, ktorý je zodpovedný za vykonávanie dohľadu nad miestom, kde vývozca pôsobí alebo kde sa tovar balí alebo nakladá na vývoznú prepravu (takýto colný úrad môže byť v rámci celej EÚ). Následne je deklarovaný tovar vyvážaný cestnou dopravou do tretej krajiny (v tomto prípade na Ukrajinu) po trase Taliansko - Vyšné Nemecké, miesto dodania na Ukrajinu. V rovnakom kontexte na dopyt súdu na uvedené otázky zodpovedal i Colný úrad Michalovce a v predmetnom konaní aj Finančné riaditeľstvo SR, že v zmysle čl.790 Colného kódexu spoločenstva je možné vývozné vyhlásenie predložiť ktorémukoľvek colnému úradu v príslušnom členskom štáte, t.j. aj na Slovensku. Jasne Finančné riaditeľstvo SR konštatovalo aj to, že pri zadávaní dopravy medzi objednávateľom a dopravcom by mali byť jasne uvedené aj pokyny ohľadom colného prerokovania tovaru, čo v danom prípade objednávka žalobcu neobsahuje. Spravidla dopravca nie je zodpovedný za splnenie colných formalít a postupuje v súlade s pokynmi zadávateľa prepravy. Aj Česmad Slovakia na výzvu súdu predložil odborné vyjadrenie, z ktorého je zrejmé, že ak dopravca nedisponoval treťoštátnym prepravným povolením alebo povolením CEMT, mohol tovar nakladať v Taliansku a až na Slovensku vybavovať zaclenie tovaru, pretože bolo možné doviezť v tom čase tovar z ktorejkoľvek členskej krajiny EÚ na Slovensko bez colných dokladov a tovar mohol opustiť územie Talianska bez zaclenia. Uvedené preukazuje

15C/25/2010

skutočnosť, že žalovaná nepochybila, ako tvrdil žalobca, v tom, že jej vodič nemal v čase nakládky tovaru povolenie, ktoré je potrebné v čase preclenia tovaru.

S poukazom na ust. čl. 1, 4 a 5 vyhlášky č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej len Dohovor CMR), § 601 a nasl. Obchodného zákonníka, ust. § 24 písm. b) zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave, súd zaujal názor, že zmluvu o preprave vecí je možné zásadne uzavrieť len s dopravcom, že žalobca vstúpil do zmluvného vzťahu s ukrajinským partnerom, pre ktorého mal obstaráť prepravu vecí. Jednalo sa tak o vzťah medzi príkazcom - ukrajinským partnerom a žalobcom - zasielateľom. Nakoľko v zmysle ust. § 605 ods. 2 Obchodného zákonníka použil žalobca ako zasielateľ na obstaranie prepravy ďalšieho zasielateľa (medziasielateľa), vznikol aj medzi ním a žalovanou zmluvný vzťah, charakterizovaný ako zasielateľská zmluva, kde žalobca vystupoval už v pozícii príkazcu a žalovaná v pozícii zasielateľa. Z takéhoto právneho postavenia pre účastníkov konania vyplývali práva a povinnosti vymedzené v ust. § 601 a nasledujúceho Obchodného zákonníka a v zákone č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave účinnom v čase rozhodnom.

Z vykonaných dôkazov súd považoval za preukázané, že žalovaná prevzala tovar v Taliansku s tým, že do miesta vykládky ho prevezie pri preclení v Čiernej nad Tisou. Nakoľko sa jej to nepodarilo, opätovne absolvovala trasu z Čiernej nad Tisou do Talianska, kde tovar preclila a dokončila prepravu tovaru na Ukrajinu. Medzi účastníkmi konania bola sporná skutočnosť, či preclenie tovaru sa malo uskutočniť pri prvej nakládkе tovaru v Taliansku alebo až následne v Čiernej nad Tisou. V tomto smere účastníci konania zhodne poukazovali na objednávky, ktoré vystavil žalobca, avšak ktoré z hľadiska tam uvedených pokynov vysvetľovali rôzne. Poznámka CMR z IT/ prechod Čierna nad Tisou - Užhorod, Prepravné dokumenty vybaviť, žalovaná vysvetľovala tak, že to malo znamenať preclenie tovaru v Čiernej nad Tisou, naproti tomu žalobca tak, že pokyn znamenal zabezpečenie dokumentov žalovanou na plynulý prechod štátnou hranicou Čierna nad Tisou - Užhorod. Uvedený rozpor vo výklade tohto pokynu sa súdu nepodarilo odstrániť ani vykonaným dokazovaním, výsluchom svedkov, kde zamestnanci žalovanej interpretovali otázku preclenia tovaru tak, že pokyn na preclenie v Čiernej nad Tisou mal byť daný telefonicky zo strany V. C., zamestnankyne žalobcu najskôr A.Š. L., zamestnancovi žalovanej a následne tento mal telefonicky s miestom preclenia oboznámiť vodiča vozidla T. F.. Uvedenú skutočnosť však vo svojej svedeckej výpovedi V. C. poprela. Za tohto stavu súd vychádzal pri posudzovaní práv a povinností účastníkov konania zo všeobecných ustanovení upravených v cit. ust. § 601 a nasl. Obchodného zákonníka upravujúcich zasielateľskú zmluvu, ako aj z ustanovenia § 24 písm. b) zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave a mal za to, že žalovaná ako zasielateľ bola povinná pri vykonávaní prepravy postupovať s vynaložením odbornej starostlivosti a dojednať spôsob a podmienky prepravy zodpovedajúce čo najlepšie záujmom príkazcu. Žalovaná bola síce povinná plniť pokyny príkazcu, avšak zároveň bola povinná i príkazcu upozorniť na zjavnú nesprávnosť jeho pokynov, prípadne na ich nedostatok. Ak takéto pokyny žalovaná nemala, bola povinná požiadať príkazcu o ich doplnenie. Vychádzajúc z obsahu výpovede svedkov A. L. a T. F., ako aj obsahu listín vyplývalo, že prepravu z krajín Spoločenstva na Ukrajinu vykonávala žalovaná ako svoju ťažiskovú činnosť so znalosťami, ktoré sa viazali i na preclenie tovaru na uvedenej trase. Ak teda žalovaná mala pochybnosť o prípadných pokynoch týkajúcich sa preclenia tovaru, bola v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákonov

15C/25/2010

povinná požiadať žalobcu ako príkazcu o ich doplnenie, resp. poukázať na nedostatky týchto pokynov. Ak teda žalovaná, resp. jej zamestnanci mali resp. mali mať vedomosť o spôsobe zaclenia tovaru pri preprave z Talianska na Ukrajinu, mali uvedeným spôsobom postupovať, resp. bolo potrebné v konaní preukázať, že žalobca trval na nesprávnych, či neúplných pokynoch i potom, čo ho vyzvali na ich odstránenie, či doplnenie. V tomto smere však žiadne dôkazy zo strany žalovanej, ktoré by preukázali takýto postup, označené ani predložené neboli. Súd mal za to, že žalovanej vznikol nárok na odplatu zmluvne dohodnutú vo výške 2.450 € z titulu prepravy, ktorá bola vymedzená faktúrou č. 163/2009, ktorú ani žalobca nečinil spornou a v časti o zaplatenie sumy 2.000 € na základe faktúry č. 166/2009, súd žalobu zamietol vzhľadom na záver o preprave, ktorá bola vykonaná navyše žalovanou bez zavinenia žalobcu.

V prejednávanej veci po posúdení predbežnej otázky (zhodne s názorom súdu v uvedenom obchodnom spore), že žalovaná mala nárok na zaplatenie ceny jednej prepravy tovaru od žalobcu vo výške 2.450 €, pričom splatnosť tohto záväzku nastala podľa predmetnej faktúry č. 163/2009 dňom 24.6.2009, ale v lehote splatnosti žalobca túto sumu neuhradil, z toho je nepochybné, že sa stal dlžníkom žalovanej, ktorá ak uvedenú skutočnosť následne až dňa 3.8.2009 zverejnila na internete v databáze RaalTrans, zverejnila tak informáciu, ktorá mala právny základ a bola pravdivá, hoci len čiastočne čo do výšky ceny.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ), t.j. mal difamačnú povahu.

Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie, ktoré zasahuje právo cit. ust., pričom je bez významu, či pôvodca si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia alebo nebol, resp. či konal alebo nekonal v úmysle ohroziť zákonom chránenú osobnosť fyzickej osoby.

Zákonná úprava v ust. §13 OZ upravuje predpoklady zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, ktorými sú: 1. neoprávnený zásah do chráneného všeobecného osobnostného práva navrhovateľa, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť osobnosť navrhovateľa, 2. nemajetková ujma, za ktorú sa považuje ujma na osobnosti navrhovateľa v jeho fyzickej, psychicko-morálno-sociálnej integrite, ktorá spočíva v znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti alebo v inej závažnejšej ujme, kde nepostačuje morálna satisfakcia, 3. príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a nemajetkovou ujmu.

Vzhľadom na späťvzatie žaloby zo strany žalobcu v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa zásahov do práva na ochranu osobnosti a zabezpečiť odstránenie konkrétne uvedených inzerátov z databázy RaalTrans a po súhlase žalovanej so späťvzatím žaloby v tejto časti, súd konanie v zmysle § 96 ods. 1, 2 O.s.p. zastavil, pričom k späťvzatiu došlo z dôvodu, že v krátkom období po podaní žaloby na súd neboli už zrejeme tieto inzeráty zverejnené a tak odpadol dôvod pre žalobcu trvať na uložení tejto povinnosti žalovanej.

Súd hodnotil dokazovanie podľa ust. § 132 O.s.p. v tom smere, či v prejednávanej veci sú splnené zákonné predpoklady na konštatovanie zodpovednosti žalovanej za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a dospel k záveru, že nejde v danom prípade o také

15C/25/2010

správanie žalovanej, ktoré by bolo neoprávneným zásahom. Informácia žalovanej o žalobcovi ani v jednom vytykanom inzeráte v databáze RaalTrans nepriinesla totiž pre jej čitateľov nepravdivé tvrdenie. Ak žalovaná v inzerátoch upozornila na to, že žalobca je neplatič, fakticky išlo o pravdivú informáciu, pretože žalobca skutočne nezaplatil žalovanej cenu za prepravu, t.zn. že nevykreslila týmto slovom osobu žalobcu nedôvodne ako neplatiča, ale v súlade so skutočnosťou, pretože neplatičom bol, a to v čase zadania inzerátov dňa 3.8.2009, aj v čase zadania posledného inzerátu dňa 27.8.2009. Žalobca nesporne zadal žalovanej objednávku na prepravu tovaru, dohodol sa na zaplatení ceny za prepravu žalovanej, ale po zrealizovaní prepravy v súlade s jeho pokynmi fakturovanú cenu nezaplatil žalovanej ani v lehote splatnosti a ani doposiaľ, aj keď táto povinnosť mu vznikla (skutkový stav zistený vyššie). Z toho je logicky možné považovať jeho správanie ako obchodného partnera za nezodpovedné a neseriózne. Použitie expresívnych slovných spojení, ako pod-vod, ktoré v sebe zahŕňa aj prenesený význam slova: klamstvo, prípadne finančný podvod, ako sám žalobca použil výraz v oznámení dopravcom zo dňa 3.7.2009, (resp. dohoda, sľub, že uhradí bez problémov cenu prepravy, ale následne dohodu nedodrží) prípadne neserióznosť, nepoctivosť v obchodnom styku, nie je potom po zohľadnení všetkých okolností danej veci možné považovať za neoprávnený zásah do práv žalobcu, ak ho označila žalovaná dôvodne za neplatiča, ktorý sľubuje, vyhovára sa, ale neplatí, preto aj slovo SUD neznamena automaticky, že už sa vedie súdne konanie ako následok neplnenia zmluvnej povinnosti, ale tu sa dá vyvodiť aj to, že súdnou cestou to skončí a pod., pričom informovala o tom žalovaná pravdivo aj iných dopravcov v databáze RaalTrans s úmyslom vystríhať ich pred obdobným neplnením zmluvnej povinnosti zo strany žalobcu, ak stratila k nemu dôveru.

Z obidvoch objednávok vyplýva dohodnutá cena prepravy a napokon aj sám žalobca, aj svedkyňa C., pred súdom potvrdili, že žalobca s určitosťou vyplatí žalovanej jednu cenu prepravy tovaru z Talianska až na Ukrajinu, čo však nespĺnil ani doteraz tvrdiac už, že nie je povinný nič žalovanej uhradiť. Aj keď sa žalobca ospravedlnil dopravcom vykonávajúcim prepravu pre objednávateľa na trase IT - UA na základe jeho sprostredkovania oznámením z 3.7.2009, že sa posúva pre finančný podvod platba za vykonané prepravy, ktorá bude s omeškaním, nemohol žalobca spravodlivo žiadať od dopravcov, t.j. aj od žalovanej, aby vyčkávali na vyplatenie ceny za vykonanú prepravu až do vyriešenia tejto pre

žalobcu citlivej záležitosti, do neurčitej doby. Žalovaná prepravu tovaru pre žalobcu nesporne vykonala, ale žalobca v lehote splatnosti cenu prepravy neuhradil, preto sa nedopustila žalovaná žiadneho neoprávneného zásahu do práv žalobcu chránených ust. § 11 a nasl. OZ. Všetky inzeráty, ktoré žalovaná uverejnila o žalobcovi v databáze RaalTrans obsahovali pravdivé tvrdenie o tom, že žalobca je neplatič, pričom tieto informácie uverejnila primeraným a obvyklým spôsobom, rovnako, ako sú uverejňované množstvá ďalších inzerátov v databáze RaalTrans, ktorá na ten účel aj dopravcom slúži. Aj keď inzeráty obsahovali cenu 4.650.- €, v čase ich uverejnenia boli už splatné obidve faktúry za spornú prepravu, z čoho zrejme žalovaná aj vychádzala a tento údaj obsiahnutý v inzerátoch, (aj keď čiastočne nesprávny), nebol podľa názoru súdu sám o sebe spôsobilý zasiahnuť do práv žalobcu na ochranu jeho osobnosti. Použité slovné spojenia v inzerátoch ako výhovorky, nespolupráca, pod- vod, neboli pravdu skresľujúce, pretože žalovaná sa mohla dôvodne domnievať na základe všetkých zistených skutočností, že žalobca jej riadne zaplatí cenu obidvoch prepráv tovaru, tak ako prisľúbil, čo napokon nesplnil a tým v skutočnosti „oklamal, žalovanú, ktorá celú záležitosť následne musela riešiť cestou súdu a napokon minimálne v časti jej nároku bola aj úspešná, takže súd prihliadal na to, že v porovnaní s inými obdobnými

15C/25/2010

inzerátmi v databáze RaalTrans nemožno považovať inzeráty zverejnené žalovanou o žalobcovi za necitlivé a neprimerané danej situácii. Súd vzal do úvahy aj to, že aj keď sporné inzeráty obsahovali okrem mena žalobcu slovné spojenia ako: SUD- pozor, výhovorky, nespolutpr., tieto boli používané v uvedenej databáze bežne, denne stovky takýchto inzerátov sa uverejňovalo v tejto databáze, pričom ich pôsobenie bolo dá sa povedať krátkodobé (najdlhšie po dobu 90-tich dní, kedy sa automaticky vymazávajú z databázy).

S prihliadnutím na konkrétnu situáciu, za ktorej došlo k zverejneniu týchto inzerátov, kedy je určujúca intenzita, povaha a spôsob zásahu, trvanie a šírka ohlasu, súd dospel k záveru, že v danom prípade neišlo o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Na základe hodnotenia vykonaného dokazovania a zistených skutočností súd žalobu zamietol v časti, v ktorej sa domáhal žaloba uložiť žalovanej povinnosť ospravedlniť sa mu za zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti zverejnením oznámenia po dobu 60 dní od doručenia doporučeného listu žalobcovi ospravedlnením v znení, ako uviedol v petíte žaloby, nakoľko v danom prípade nemožno hovoriť o neoprávnených zásahoch do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovanej. V konaní mal súd za nesporne preukázané, že žalobca v lehote splatnosti nezaplatil žalovanej cenu za prepravu tovaru (aj keď v nižšom rozsahu ako uviedol informáciu v predmetných inzerátoch), ale táto informácia bola pravdivá a mala právny základ, v dôsledku toho nemohlo ani dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu. Okrem toho žalovaná podala v inzerátoch informáciu o žalobcovi nie hanlivo a poškodzujúco na odbornej povesti, preto neprichádza do úvahy zverejnenie ospravedlnenia žalovanej žalobcovi tak, ako sa žalobca domáhal.

Podľa ust. § 13 ods. 1 až 3 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadošťučinenie.

Náhrada nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy prípade, pokiaľ zadošťučinenie poskytnuté iným spôsobom nie je postačujúce najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Náhrada nemajetkovej ujmy sa poskytuje v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Čo sa týka preukázania intenzity zásahu, spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý má preukázať, aké následky mu neoprávneným zásahom vznikli. Dokazovanie následkov má význam predovšetkým v prípade, pokiaľ si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako v danom prípade.

Vychádzajúc z dôkaznej situácie, kedy žalobca nepreukázal žiadnym relevantným spôsobom, aby bola v značnej miere znížená dôstojnosť jeho osoby a vážnosť osoby, ľudskej dôstojnosti a jeho mena zverejnením označených inzerátov, alebo aby mu vznikla závažná ujma následkom zverejnenia týchto inzerátov, súd žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Peňažné zadošťučinenie (materiálna satisfakcia) prichádza totiž do úvahy len v tých prípadoch, kde došlo k nemajetkovej ujme závažne (citeľne), postihujúcej dôstojnosť fyzickej osoby a jej vážnosť v spoločnosti a podmienkou jej poskytnutia je skutočnosť, že neoprávneným zásahom došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti

fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti a tieto skutočnosti preukázané neboli ani predloženou elektronickou

15C/25/2010

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Právna zástupkyňa žalovanej si uplatnila trovy právneho zastúpenia za 16 úkonov právnej služby v celkovej výške 1.886,65 €.

Aj keď advokátka zastupujúca žalovanú trovy konania vyčíslila, nezbavuje to súd povinnosti preskúmať správnosť vyčíslenia trov a priznať jej ich v prislúchajúcej výške.

Súd priznal žalovanej účelne vynaložené trovy konania na obranu žalovanej, a to za 13 úkonov právnej služby (prevzatie zastúpenia, vyjadrenie k žalobe, účasť na pojednávaniach 23.4.2010, 3.6.2011, 21.9.2011, 9.11.2011, 9.3.2012, 12.6.2013, 25.9.2013 a 11.12.2013, za vyjadrenia zo 17.5.2010, 31.8.2010 a 11.4.2013), z toho všetky úkony po 91,29 eur (ako si uplatnila žalovaná z hodnoty sporu 2000 eur), okrem vyjadrenia k odvolaniu proti uzneseniu o prerušení konania, za ktorý patrí odmena v 1-ici, t.j. 45,64 eur, k týmto úkonom režijný paušál 5x po 7,21 eur, 3x po 7,41 eur, 1x 7,63 eur a 4x po 7,81 eur, t.j. 1.238,27 eur, k tomu 20% DPH vo výške 247,65 eur, t.j. trovy právneho zastúpenia žalovanej advokátkou vo výške 1.485,92 eur, v zmysle ust. §§ 10 ods. 1, 14 ods. 1 písm.a/b/c/, 16 ods. 3 a 18 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z.

Vo vyčíslení trov právneho zastúpenia uplatnila si právna zástupkyňa žalovanej aj odmenu za vyjadrenie z 9.4.2010, ktorým len predložila súdu inzerciu z databázy RaalTrans (aj keď dňa 1.4.2010- krátko predtým predložila vyjadrenie k žalobe) a s týmto úkonom mohla a mala predložiť listiny. Náhradu trov za uvedený úkon súd žalovanej nepriznal, keďže toto podanie nepovažoval za účelne vynaložené trovy konania. Doručenie listín súdu po tom, čo už bolo podané advokátkou písomné vyjadrenie vo veci pár dní predtým 1.4.2010, považuje súd za nehospodárne a nelogické. Vyjadrenie z 18.4.2013 tiež nebol potrebný a účelný úkon, keďže v ňom žalovaná iba doplnila údaje, ktoré neuviedla súdu vo vyjadrení z 11.4.2013, čo mala a mohla zaslať naraz, za ktorý úkon jej odmena bola priznaná súdom. Ani za vyjadrenie z 2.9.2010 súd nepriznal žalovanej odmenu vzhľadom na to, že ide o duplicitný a rovnaký úkon ako dňa 31.8.2010 - vyjadrenie k odvolaniu proti uzn. o prerušení konania, za ktorý odmena už bola priznaná. Iný úkon z 2.9.2010 zo spisu nevyplýva.

Trovy právneho zastúpenia žalovanej predstavujú spolu sumu 1.485,92 eur, ktorú je povinný žalobca ako neúspešný v konaní nahradiť žalovanej na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Heleny Knopovej, advokátky v Košiciach, v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia písomne v 3 vyhotoveniach na Okresný súd Košice II.

V odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

15C/25/2010

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie

rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.